

סיכום הממצאים

ההתפתחויות הכלכליות

1. ההתרחבות בפעילות הכלכלית נמשכת ברציפות מאמצע שנת 2003 והיא הביאה לשיפור מקרו-כלכלי משמעותי, המתבטא, בין היתר, בהמשך הצמיחה ב-2006, ובהאצה בצמיחה במחצית הראשונה של 2007. בשנת 2006 גדל התמ"ג ב-5.1 אחוזים והתוצר העסקי ב-6.4 אחוזים, ובמחצית הראשונה של 2007 – ב-6.6 אחוזים וב-7.9 אחוזים (בהתאמה, במונחים שנתיים). התחזית לשנים הקרובות צופה המשך שיפור בכל המדדים הנזכרים, כולל יציבות המחירים ומאזן התשלומים.
2. למרות השיפור הכלכלי, נמשכת מצוקתן של שכבות אוכלוסייה רבות, שפירות הצמיחה הכלכלית אינם מחלחלים אליהן. מספר המשפחות החיות מתחת לקו העוני פחת בשנת 2006 ב-1.5 אחוז, אולם מספר המשפחות העניות, שראשן עובד, גדל ב-4.7 אחוזים. בנוסף לכך, רוב המצטרפים החדשים לכוח העבודה הם בעלי השכלה על-תיכונית, כאשר בעלי השכלה נמוכה נשרו ממנו. וכן, למרות הירידה בשיעור האבטלה במשק, חלה עלייה בעומקה. מצב זה מחייב את הממשלה לנקוט באמצעי מדיניות ישירים וממוקדים יותר, לנוכח העדויות על אופייה המבני של האבטלה והמאפיינים של תחולת העוני.
3. כתוצאה מצמיחה מהירה של תעשיות טכנולוגיה ומידע לעומת דשדוש בענפי הכלכלה המסורתיים, התפתחה בישראל בעשור האחרון כלכלה דואלית, שבה גדלה השונות בין ענפי טכנולוגיית המידע (ICT) לענפי המשק האחרים. שונות זו, המבטאת צמיחה בלתי מאוזנת במשק, צפויה להגדיל את הפערים הכלכליים והחברתיים. כדי לצמצם פערים אלה נדרשת צמיחה מקבילה ברוב ענפי הכלכלה ובמגוון המגזרים, שניתן להשיגה באמצעות חדשנות טכנולוגית וקידום מחקר ופיתוח בתעשיות מסורתיות, המעסיקות חלק ניכר מכלל המועסקים בתעשייה.

תעסוקה ושכר

1. שוק העבודה שב והתאושש בשלוש השנים האחרונות (2005-2007) – שיעור ההשתתפות בכוח העבודה האזרחי, שעמד בראשית העשור על 54 אחוז, עלה לכמעט 57 אחוז ברבע השלישי של 2007 ומספר המועסקים במשק עלה מ-2.3 לכ-2.8 מיליון.

2. שיעור האבטלה, שהגיע לרמת שיא של כמעט 11 אחוז במחצית השנייה של 2003, ירד בהתמדה לכדי 7.3 אחוזים ברבע השלישי של 2007 – השיעור הנמוך ביותר מאז 1997, אך גבוה עדיין מרמת האבטלה הממוצעת במדינות OECD (6.6 אחוזים ב-2005). הירידה הורגשה בעיקר בקרב עובדים משכילים והפער באבטלה, בין הקצוות של רמות ההשכלה, הגיע גם לאחר היציאה מהמיתון ליותר מפי שלושה – 4 אחוזים בקרב בעלי השכלה גבוהה, לעומת למעלה מ-12 אחוז בקרב בעלי השכלה נמוכה ב-2006. מצב זה מחזק את הטענה, שמהצמיחה במשק נהנות בעיקר אוכלוסיות חזקות. גם ב-2007 נמשכת הירידה באבטלה, הנראית בעיקר אצל קבוצות ההשכלה ברמה הבינונית והגבוהה.
3. ישראל ממוקמת במקום נמוך יחסית בשיעורי ההשתתפות בכוח העבודה בהשוואה למדינות מערביות אחרות. שיעורי ההשתתפות של גילאי העבודה העיקריים – בני 25-54 – הגיעו ל-77 אחוז בממוצע ב-2006, נמוך מממוצע ההשתתפות במדינות המערב (כ-80 אחוז). בולט שיעור ההשתתפות, הנמוך יחסית, של הגברים בישראל (82.7 אחוז) לעומת הגברים במדינות ה-OECD (92 אחוז בממוצע). לעומת זאת, השתתפותן של הנשים בגילאי העבודה המרכזיים בישראל (54-25), הגיעה ל-71 אחוז ב-2006 והיא מתקרבת לשיעורים המקובלים במערב.
4. הפערים המגדריים בולטים בישראל בהשוואה לארצות המערב (שיעור ההשתתפות של הגברים גבוה מזה של הנשים ביותר מ-10 אחוזים). הפערים בין אזורים, ובמיוחד בין מרכז ופריפריה, התמידו במרוצת השנים, אולם הגורם הבולט ביותר לפערים, שהלכו והתרחבו הוא ההשכלה – בעולם העבודה החדש, הביקוש הגדל מופנה בעיקר לעובדים משכילים.
5. החל ב-2004 עם התחזקות הצמיחה במשק, השכר שב ועולה בקצב מתון. ב-2006 חלה עלייה ב-1.4 אחוזים בשכר הריאלי הממוצע, שהתווספה לעלייה של כאחוז אחד ב-2005. גם במחצית הראשונה של 2007 נמשך הגידול בשכר הריאלי.

הוצאות הממשלה על השירותים החברתיים

1. היחס בין הוצאות הממשלה לתמ"ג ירד מראשית שנות האלפיים, מ-36 אחוז מתמ"ג (ללא החזר חובות) עד 31.7 אחוז בשנת 2006. הירידה נבעה בעיקר מצמצום יחסי של ההוצאות החברתיות, שתרמו יותר מ-90 אחוז מסך הירידה בחלקן של הוצאות הממשלה בתמ"ג (ללא החזר

- חובות). וזאת, למרות ההצהרות על יעד של חיזוק חברתי, הנכללות במסמכים הרשמיים של המדיניות הכלכלית והתקציב.
2. הירידה בגירעון המקומי של ישראל, מ-7.2 אחוזי תמ"ג בשנת 1990 ל-2.6 אחוזי תמ"ג בשנת 2006, משקפת את העדיפות הגבוהה שניתנה לשמירת היציבות הכלכלית, וכן – את השפעת הגישה של הפחתת מעורבות הממשלה בכלכלה, שהייתה משותפת לכל הממשלות מאז המשבר האינפלציוני של אמצע שנות השמונים.
3. בשנת 2006 (השנה האחרונה לגביה יש נתונים סופיים) הסתכמה ההוצאה בפועל למטרות חברתיות בכ-102 מיליארד ש"ח, לאחר שנעצרה הירידה הרציפה מאז 2002. גם אומדן הביצוע לשנת 2007 מצביע על גידול ריאלי צפוי, שממושג תלוי בביצוע מלא של התכנון. השנתיים האחרונות מסמנות לכאורה תפנית, אולם כבר בתקציב לשנת 2008 מתוכננת הוצאה ברמה נמוכה יותר.
4. סטיות גדולות בין התכנון ובין הביצוע ממשיכות לאפיין את הניהול של תקציב המדינה בסעיפים שונים, והן מעוררות ספק לגבי מימוש המדיניות וסדרי העדיפויות הנקבעים בממשלה ובכנסת. הביצוע הכולל של הוצאות הממשלה בשנת 2006 היה נמוך ב-6 אחוזים מהתקציב הסופי שאושר וככל הנראה, צפוי תת-ביצוע גם בשנת 2007. מצב זה מאפיין גם את ההוצאות בפועל של הממשלה על שירותים חברתיים, הנמוכות מהתכנון.
5. בשנת 2006 הופנו למימון השירותים החברתיים הישירים 61 מיליארד ש"ח, כ-60 אחוז מסך-כל ההוצאה החברתית, ו-41 מיליארד ש"ח מימנו תשלומי העברה שונים. לאורך השנים הייתה מגמה כללית של ירידה בחלק היחסי של ההוצאה על שירותים ישירים, ומנגד – עלייה בחלק היחסי של תשלומי העברה. עם זאת, בניגוד להערכות מקובלות, הקיצוצים של השנים האחרונות בהוצאות החברתיות הקטינו את שני הרכיבים בשיעור שווה וחלקם היחסי של שני התחומים מכלל ההוצאה החברתית נשמר.
6. על פי אומדני הביצוע לשנת 2007, צפוי גידול בשני הרכיבים – כ-11 אחוז בהוצאה על שירותים ישירים וכ-2.3 אחוזים בתשלומי העברה, כאשר מרבית התוספת להוצאות החברתיות הופנתה לשירותים הישירים. מנגד, גם הירידה המתוכננת בהוצאות החברתיות בשנת 2008 מתרכזת בשירותים הישירים, בעוד שתשלומי העברה צפויים להמשיך ולגדול ב-3.5 אחוזים נוספים.

7. מאז שנת 2002 הולך ויורד המשקל היחסי של ההוצאה הלאומית לחינוך ולבריאות בתמ"ג. בה בעת, יורד חלקו של המגזר הממשלתי במימון, וגדלות ההוצאות לחינוך ולבריאות של משקי הבית. התפתחות זו, של העברה גוברת של המימון אל משקי הבית, משפיעה על ההתרחבות אי-השוויון בצריכת שירותי חינוך ובריאות.

8. השוואת ההתפתחות של הצריכה הפרטית לנפש עם התפתחות ההוצאות החברתיות של הממשלה במוצע לנפש ממחישה את התרחבות הפערים: בשנים 2002-2006, הצריכה הפרטית לנפש גדלה ב-6.4 אחוזים, בעוד שההוצאות החברתיות של הממשלה במוצע לנפש ירדו בכמעט 20 אחוז. בשנת 2007, למרות הגידול המסתמן בהוצאות החברתיות של הממשלה, הפער נותר ללא שינוי.

מערכת החינוך

1. השינויים בהרכב הגיל של קבוצות האוכלוסייה השונות בישראל, ובמיוחד הבדלים בשיעור הילדים בתוך כל אחת מהן משתקפים במערכת החינוך, שבהרכב תלמידיה חלים שינויים מהירים. השינוי מתבטא בעליית שיעורם של התלמידים הערבים בכל רמות החינוך בקצב מהיר, לכדי 27 אחוז מתלמידי החינוך היסודי וחיטבות הביניים ב-2007. במקביל לכך, מתרחש במגזר היהודי תהליך מהיר של "התחרדות", המתבטא בגידול רב של הלומדים במסגרות החרדיות בעשור האחרון, לכדי כרבע מהחינוך היסודי וחמישית מהחיטבות העליונות ב-2007.

2. ציבור המורים הולך ונהיה מבוגר יותר, ושיעור המורים המבוגרים עולה עם העלייה בשלבי החינוך, כך שבחיטבה העליונה 37.5 אחוז מכלל המורים הם מעל גיל 50. תהליך זה איטי יותר במגזר הערבי, היות שהתרחבות מהירה של מגזר זה בשנים האחרונות הייתה מלווה בקליטה רבה יותר של מורים צעירים, במיוחד בחינוך הקדם יסודי והעל-יסודי.

3. העלייה בשיעור האקדמאים בקרב המורים מצביעה על הישג חשוב של מערכת החינוך. במיוחד ראוי לציון הירידה הדרסטית במספר המורים הבלתי מוסמכים במגזר הערבי, וכן העובדה ששיעור המורים האקדמאים במגזר הערבי משתווה לזה במגזר היהודי – שיעורם מגיע ל-70 אחוז בחינוך היסודי ול-85 אחוז ומעלה בחינוך העל-יסודי בשני המגזרים.

4. לאורך התקופה האחרונה חלה ירידה רציפה בהוצאה הממשלתית לתלמיד. ההתפתחות נבדלת בין שלבי החינוך, כאשר ההוצאה גדלה בכ-10 אחוזים בין 2000 ל-2006 בחינוך הקדם יסודי; היא שמרה לכאורה על

יציבות בחינוך היסודי, אבל זו מוסברת על-ידי עליית תקציבי החינוך המיוחד, כך שהחינוך הרגיל הצטמצם; והיא קטנה בכמעט 20 אחוז בחינוך העל-יסודי.

5. השוואת השינוי ב"השקעה" הלאומית בחינוך בישראל לעומת ארצות OECD מגלה, כי הפערים היחסיים העמיקו והתרחבו בעשור האחרון. ה"השקעה" בתלמיד בישראל הייתה נמוכה מהממוצע בארצות OECD בכל רמות החינוך (נתונים ל-2004), ובכולן, למעט בחינוך היסודי, המצב הורע בשנות האלפיים לעומת אמצע שנות התשעים. קצב הגידול בהוצאה הלאומית לחינוך לתלמיד בעשור האחרון היה גבוה בארצות OECD לעומת ישראל – 38 אחוז בממוצע למדינות OECD לעומת 5 אחוזים בלבד בישראל.

6. בשנים האחרונות נרשם קיצוץ מתמשך במספר שעות ההוראה לתלמיד בחינוך היסודי הרגיל, בו הונהגה שיטת תקציב המקדמת צמצום פערים במערכת. לאחרונה שונתה שיטת התקצוב, באופן התורם לכאורה לצמצום אי-השוויון, אולם למעשה השיטה החדשה פגעה במדיניות של ההעדפה המתקנת, שהייתה מאבני היסוד של מדיניות החינוך לאורך שנים.

מערכת הבריאות

1. חלקה של ההוצאה הלאומית לבריאות מהתוצר התייצב בשנת 2006 על 7.8 אחוזים לאחר ירידה רציפה במשך התקופה שמאז 2001. אולם ברוב מדינות OECD המגמה הפוכה, וישנה עלייה הדרגתית בחלקה של ההוצאה הלאומית לבריאות מהתוצר, לכדי כ-9 אחוזים בממוצע לארצות OECD ב-2005.

2. הירידה בהוצאה ביחס לתוצר מלווה בירידה בחלקו היחסי של המימון הממשלתי מכלל ההוצאה הלאומית על בריאות בעשור האחרון, מ-74 אחוז מכלל ההוצאה ב-1996 עד ל-64 אחוז בשנת 2006. שיעור זה נמוך יחסית למדינות מפותחות אחרות, בהן נע השיעור בין 70 ל-80 אחוז מסך ההוצאה הלאומית על בריאות. במקביל חלה בתקופה זו עלייה בהוצאה הפרטית על שירותי רפואה, שאינה מסים, והמימון של מערכת הבריאות נעשה פחות ופחות פרוגרסיבי בעשר השנים האחרונות.

3. במערכת האשפוז התפתחה מגמה של ירידה בשיעור המיטות הכלליות והמיטות לבריאות הנפש ביחס לאוכלוסייה, ובמקביל עלייה בשיעור המיטות בתחומי המחלות הממושכות והשיקום, הן ביחס לאוכלוסייה

הכללית והן ביחס למספר הקשישים. על רקע הירידה בשיעור המיטות במוצע לנפש נמשכת בשנים האחרונות עלייה בתפוסת המיטות הכלליות בבת-החולים, מ-83 ל-95 אחוז. שיעור זה הוא מהגבוהים בעולם המערבי, כאשר התפוסה הממוצעת ב-OECD היא בסביבות 75 אחוז. 4. מגמה נוספת מאפיינת את מערכת האשפוז - ירידה בשהייה הממוצעת בבת-החולים, במהלך שני העשורים האחרונים, לכדי 4.1 ימים ב-2006, השהייה הקצרה ביותר בהשוואה לעומת מדינות OECD, אצלן משך האשפוז עומד על 6.9 ימים במוצע.

5. מספר הרופאים ביחס לאוכלוסייה נמצא במגמת ירידה מאז שנת 2000 והוא דומה היום למוצע OECD (כ-3 לאלף נפש), בעוד שלפני שנים מספר הוא היה גבוה משמעותית מהמקובל במדינות אלה. התחזיות מצביעות על משבר צפוי בכוח האדם הרפואי בארץ, בעיקר כתוצאה מהידלדלות מקורות פוטנציאליים לעלייה של רופאים, אך גם כתוצאה מהזדקנות הרופאים – 62 אחוז מהרופאים המועסקים בשירותי הבריאות הם בני 45+, לעומת 40 אחוז בשנות השמונים ובתחילת שנות התשעים.

6. ברוב המדינות המפותחות שיעור האחיות לאלף נפש גדל מאוד משנות התשעים, אולם בישראל הוא כמעט לא השתנה מאז 1995 (בסביבות 5 לאלף נפש באוכלוסייה). עם זאת, השיעור הכולל של האחיות המועסקות בישראל נמוך למדי בהשוואה למדינות מפותחות אחרות וכן נמוך היחס בין אחיות לרופאים, כאשר במדינות OECD מועסקות במוצע 3 אחיות לרופא, לעומת 1.6 בישראל. יחד עם זאת, חל גידול בשיעור האחיות המוסמכות, לכדי 74 אחוז מכלל האחיות עד גיל 60. התפתחות זו תורמת לאיכות הטיפול ולירידה בתמותת חולים.

7. מערכת הבריאות מהווה בבואה לאי-השוויון החברתי-כלכלי בישראל, ועל אף שבתחומים רבים מערכת הבריאות הגיעה להישגים רבים, קיימים פערים בין קבוצות שונות באוכלוסייה, שבמקרים מסוימים אף הולכים ומעמיקים. אי-השוויון במערכת הבריאות מתבטא בפער בתשתיות בין פריפריה למרכז אך גם בהבדלים באורח חיים מקדם בריאות וביחס למניעה. גורמים אלה תורמים להיווצרותם של פערים הן בתחלואה הכרונית והן בתוחלת חיים ובתמותה.

שירותי רווחה אישיים

1. השנים האחרונות התאפיינו בגידול של ההוצאה הממשלתית לשירותי הרווחה האישיים, שנובע בעיקר מתוספת ההוצאה לשירותי הסיעוד. גם ההוצאה לאוכלוסיות מיוחדות (אנשים בעלי פיגור ואנשים בעלי נכויות שונות) הוסיפה וגדלה ובהוצאה לילדים חל גידול מסוים, שיועד בעיקרו לפיתוח ולהרחבה של השירותים הקהילתיים. אולם, למרות הגידול, ההוצאה הממשלתית לשירותים, המיועדים לאוכלוסיות החלשות והפגיעות ביותר בחברה, לא הדביקה את הגידול במספר הנזקקים לשירותים אלו.
2. ההתמודדות עם בעיית העוני מחייבת פעילות מקבילה במישור הלאומי והמקומי. ההכרה בכך הפכה מקובלת בשנים האחרונות במדינות רבות. על רקע זה יש לבסס את תכניות הפעולה הספציפיות, כדי לפעול לחילוץ העניים ממצב המצוקה, בין היתר, על-ידי טיפול סוציאלי ברמה האישית, המשפחתית והקבוצתית, המיועד לשנות את דפוסי ההתנהגות, ומבוסס על ליווי אישי צמוד. וכך גם בעבודה קהילתית במסגרות שונות, ועל-ידי טיפוח האחריות למיצוי זכויות ובמתן מידע על השירותים הקיימים.
3. שירותי הרווחה בישראל מתאפיינים בקיומם של פערים בין יישובים בהיקף ובאיכות השירותים המסופקים לתושביהם. פערים אלו בולטים במיוחד בין יישובים יהודיים וערביים, אם כי קיימים פערים גם בין יישובים המשתייכים לכל אחד ממגזרים אלו.
4. המאפיינים החברתיים-כלכליים של היישובים הערביים מצביעים על פוטנציאל של שיעורי נזקקות גבוהים לשירותים אותם מספקות מחלקות הרווחה ברשויות המקומיות. אולם, ההיזקקות הגבוהה יותר של האוכלוסייה הערבית לשירותי רווחה איננה משתקפת בהוצאה גבוהה יותר לרווחה ביישובים אלו. הממצאים מצביעים על פערים לא רק בהוצאה המקומית, הנובעים ממצבן הכלכלי הגרוע של רשויות מקומיות ערביות רבות, אלא אף בהוצאה הממשלתית.
5. ההוצאה הכוללת (הממשלתית והמקומית) לרווחה בממוצע **לנפש** ביישובים היהודיים הייתה גבוהה בכ-50 אחוז מההוצאה ביישובים הערביים לאורך השנים 2000-2005. ההוצאה **הממשלתית** הממוצעת לרווחה בממוצע לנפש הייתה גבוהה בהתאמה בכ-54 אחוז, וההוצאה **המקומית** הממוצעת – בכ-40 אחוז, לעומת ההוצאה המקומית ביישובים הערביים.

מערכת הביטחון הסוציאלי

1. הקיצוצים שהושתו על מערכת הביטחון הסוציאלי גבו מחיר כלכלי-חברתי כבד. בשנים האחרונות הלכה ופחתה השפעת המסים ותשלומי ההעברה על רמת אי-השוויון בהתחלקות ההכנסות: בשנת 2001 תרומתם להקטנת אי-השוויון (כנמדד במדד גיני) הייתה 32.5 אחוז, והיא הצטמצמה לכדי כ-26 אחוז בחודשים יולי 2005-יוני 2006. בדומה לכך, גם התרומה להקטנת תחולת העוני פחתה: בשנת 2001 מספר המשפחות העניות לפי ההכנסה הפנויה היה נמוך ב-47.5 אחוז ממספר המשפחות העניות לפי ההכנסה הכלכלית, ואילו בחודשים יולי 2005-יוני 2006 – רק ב-39 אחוז.

2. בשנה האחרונה לא חלה התקדמות משמעותית בשניים מהיעדים המרכזיים של מערכת הביטחון הסוציאלי – בממדי העוני חלה ירידה קלה בלבד ואילו אי-השוויון בחלוקת ההכנסות התרחב והפערים הכלכליים גדלו. הפגיעה בראשית העשור בתכניות המיועדות להתמודדות עם עוני ופערים חברתיים, דוגמת הבטחת הכנסה וקצבאות הילדים, טרם תוקנה, ולכן מידת האפקטיביות של התכניות עדיין מועטה מדי.

3. אחת המטרות של מערכות הביטחון הסוציאלי, אשר הודגשה בשנים האחרונות על-ידי קובעי המדיניות היא השאיפה לעודד את שובם לעבודה של מקבלי קצבאות. לצורך זה נערכו שינויים משמעותיים במבחן התעסוקה של תכנית הבטחת הכנסה, הופעלה תכנית מרווחה לעבודה, ונעשו שינויים מרחיקי לכת בתכנית ביטוח אבטלה. השינויים הללו תרמו למעבר של מקבלי קצבאות לשוק העבודה, תוך פגיעה ברווחת המובטלים, לעיתים בטרם השתלבו בעבודה המאפשרת פרנסה סבירה.

4. מספר מקבלי קצבאות הבטחת הכנסה ואבטלה המשיך לרדת ב-2006 ובמהלך 2007. לעומת זאת, בקרב מקבלי קצבאות זיקנה ושאיירים ובקרב מקבלי ביטוח סיעוד נרשם גידול בשנים 2006-2007. בהשוואה לבלוימה או לגידול המתון ברוב סוגי הקצבאות, בולט קצב הגידול במספר מקבלי קצבת נכות, שגדל בכל שנה במהלך העשור, וכך גם בשנים 2006 ו-2007.

5. בשנים האחרונות הופנתה ביקורת קשה כלפי הממשלה על רקע המצוקה הכלכלית הפוקדת את חייהם של רבים מניצולי השואה. בשנה האחרונה, לאחר הקמת ועדה מטעם שר הרווחה, ובעקבות פעולות מחאה מצד ארגוני ניצולי השואה ומו"מ אינטנסיבי עם הממשלה הוחלט, להעניק קצבה חודשית בסכום של 1,200 ש"ח, בנוסף על קצבת הזיקנה והשלמת ההכנסה לניצולי מחנות וגטאות, שאינם מקבלים קצבה. כמו

כן, אומצה ההצעה להעניק לניצולי השואה, המקבלים השלמת הכנסה, מענק שנתי החל בשנת 2008 של 3,000 ש"ח, וכן הוחלט על סל הטבות ליוצאי המחנות והגטאות.

הסקר החברתי – 2007

1. נמשכת מגמת שיפור בתחושת הביטחון החברתי-כלכלי של הציבור, כפי שעולה מתשובות לשאלות הסקר, ובמיוחד ממדד טאוב, המבוסס על שקלול התוצאות של מספר שאלות. "מדד טאוב" לשנת 2007 עומד על 60.3 נקודות לעומת 58.3 נקודות ב-2006. זו רמת המדד הגבוהה ביותר מאז התחלנו במדידתו ב-2001.
2. העלייה בתחושת הביטחון החברתי-כלכלי חלה אצל כל קבוצות האוכלוסייה. המדד המחושב לקבוצת בעלי הכנסה "הרבה מעל הממוצע" עמד בשנת 2007 על 70 נקודות, בו בזמן שהנתון עבור בעלי הכנסה "הרבה מתחת לממוצע" הגיע לכדי 50 נקודות. השיפור היה גדול במיוחד אצל בעלי ההשכלה האקדמית ואצל בעלי הכנסה הגבוהה בהרבה מהממוצע.
3. חישובנו השנה את מדד טאוב לפי אזור מגורים וגודל יישוב. התוצאות מצביעות על מדד ברמה של 56 נקודות עבור תושבי הצפון, והוא נמוך לעומת הרמה שנמדדה עבור תושבי הדרום, כמעט 60 נקודות, ועבור תושבי המרכז, 62 נקודות.
4. לגבי ביטחון בעבודה, מצאנו, כי התחושה חיובית השנה לעומת השנים הקודמות. התחושה מתבטאת בשיעור הנמוך של החוששים מפיטורין, ובעלייה בתחושת הביטחון המשותפת לכל הנשאלים, כולל האוכלוסיות החלשות – חלקם של החוששים מפני פיטורין נמוך משיעורם של אלה החשים בטוחים במקום עבודתם. יחד עם זאת, אם מצרפים יחד את החוששים במידה רבה (18 אחוז) ואת החוששים במידה מסוימת (26 אחוז), הרי ש-44 אחוז ממשנתפי הסקר עדיין מביעים חשש מפיטורין, דבר המצביע אולי הן על משקעי העבר, והן על מצב קשה בהווה.
5. בסקר מתגלה, כי הציבור בישראל חלוק בדעתו בעניין הצורך לנקוט במדיניות של העדפה מתקנת לגבי המגזרים החלשים בחברה. כמחצית מן הציבור הביעו התנגדות להעדפה מתקנת כלפי שני המגזרים החלשים ביותר בחברה הישראלית, הערבים והחרדים; ושיעור המתנגדים גבוה יותר כלפי החרדים מאשר כלפי הערבים.